

indtil de Love, der ere vedtagne i Sessionen, kunne opføres derpaa.

Madvig: Jeg troer, at Banfæstligheden ikke reises fra os. Den høitærede Minister har selv erkjendt, at det, han vil have, er Noget, der ikke behøves constitutionelt paa Finantsloven. Det, som Ministeriet, naar det vil være saa overordentlig strengt, behøver i Finantsloven, er en Bevilling til at udbetale en bestemt i Dalere, Mark og Skilling angiven Sum, og det er klart, at det kunne vi ikke give her. Jeg troer det er klart, at Banfæstligheden ligger ikke hos dette Thing.

Indenrigsministeren: Jeg mener, at det var ønskeligt at faae en Bevilling i Daler, Mark og Skilling, men kan man ikke give det, ønsker jeg i Almindelighed en Anviisning paa de Beløb, som gaae med. Det er altid bedre end slet Intet at have. At have Haab om at faae en Tillægsbevilling bevilget er meget godt, men saa bør man ikke sætte en saa nærliggende Tidsbestemmelse ind i Loven, thi saa gjør man det umuligt at faae den Anviisning, som man virkelig maa holde paa.

Andræ: Den høitærede Minister maa i den Henseende kunne finde en sær Beroligelse ved, at Landstinget har en meget afgjørende Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvilket Ansvar der kan paalægges Ministeriet.

Indenrigsministeren: Ja, Landstinget har jo forkastet en Tillægsbevillingslov iaar; man kan ikke vide, hvorledes det kunde gaae med en anden. Man synes ligesom at forudsætte, at Tillægsbevillingslove gaae igjennem af sig selv. Jeg har jo seet dem forkastede heelt og holdent endog saa ved første eller anden Behandling i Landstinget. Der blev hentviist til Revisionen, men den kommer først langt ud i Aarens Løb, saa det er meget godt at troste dermed. Det forekommer mig dog, at naar man har en Kasserer og giver Anviisning paa ham paa et vist Beløb, saa er det rigtigt ogsaa at give ham Udbetalingsordre. Det giver man ikke ved at give, hvad der her staaer.

Bessely: Jeg maa dog tillade mig en Bemærkning i Anledning af, hvad den meget ærebe Minister har anført om, at Tillægsbevillingen her blev forkastet, da jeg tog Ordet ved dette Lovforslags Behandling. Naar der er doleret saa Meget derover, skal jeg dog tilbagefalde i Erindringen, at mit Hovedargument var det, at man ved denne Tillægsbevillingslov forlangte bevilget 1,300 Rd., medens det i Anmærkningerne kun oplystes, hvorledes det var gaaet til med de 1000 Rd., men der ikke der fandtes et Ord om de 300 Rd. Det er en Maaede at forlange Tillægsbevilling paa, som jeg ikke kan ansee for hensigtsmæssig. Derfor udtalte jeg mig imod Paragraphen. Hvad angik de 1000 Rd., som skulde bevilges, da gif denne Sag 40 Mar tilbage i Tiden, og jeg ansaae det derfor ikke for hensigtsmæssigt for Landstinget at undersøge det. Det var de to Grunde, jeg paaberaabte mig for ikke at vedtage den Paragraph. Det forekommer mig, at det ikke er rigtigt derfra at slutte til, at Landstinget skulde være meget let til at forkaste en foreslaaet Tillægsbevillingslov.

Formanden: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at vi ikke her nu kunne indlade os paa en fornøyet Behandling af Lovforslaget til Tillægsbevilling, som af Landstinget blev forkastet. Smidbertid skal jeg dog give den høitærede Minister Ordet for at svare den ærebe Landstingsmand.

Indenrigsministeren: Ja, det forekommer mig, at den ærebe Landstingsmand sætter altfor stor Priis paa Anmærkningerne, idet han mener, at disse kunne udøve saamegen Indflydelse, at de kunne begrunde Lovens Forkastelse. Vor Wiisdom indskrænker sig ikke til, hvad der staaer i Anmærkningerne. Hvis den ærebe Landstingsmand havde søgt Oplysninger om de 300 Rd., kunde han have faaet saadanne, men det er et besynderligt Argument at anvende for en Lovs Forkastelse, at der mangler en Oplysning i Anmærkningerne. Man maa blive uhyre ængstelig for at faae Alt frevet med i Anmærkningerne, naar man seer, at det, at der i disse mangler en Oplysning, som godt kunde være opnaaet ad anden Veie, naar